

قانون موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت
جمهوری نیکاراگوئه

1401/9/26

شماره 421-91844/11

حجت الاسلام والمسلمین جناب آقای دکتر سیدابراهیم رئیسی
رئیس محترم جمهوری اسلامی ایران

عطف به نامه شماره 117922/58265 مورخ 1399/10/16 مطابق اصل یکصد و بیست و سوم (123) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران «قانون موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری نیکاراگوئه» مصوب 1401/8/25 مجلس شورای اسلامی به شرح پیوست ابلاغ می شود.

رئیس مجلس شورای اسلامی - محمدباقر قالیباف

1401/9/29

شماره 180773

وزارت امور اقتصادی و دارایی

در اجرای اصل یکصد و بیست و سوم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به پیوست «قانون موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری نیکاراگوئه» که در جلسه علنی روز چهارشنبه مورخ بیست و پنجم آبان ماه یک هزار و چهارصد و یک مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ 1401/9/16 به تأیید شورای نگهبان رسیده و طی نامه شماره 421-91844/11 مورخ 1401/9/26 مجلس شورای اسلامی واصل گردیده، جهت اجرا ابلاغ می گردد. با توجه به اصل یکصد و بیست و پنجم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، اجرای مفاد موافقتنامه منوط به انجام تشریفات مندرج در ماده (14) موافقتنامه یاد شده می باشد.

رئیس جمهور - سیدابراهیم رئیسی

**قانون موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری
بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری نیکاراگوئه**

ماده واحده - لایحه موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری نیکاراگوئه مشتمل بر یک مقدمه و پانزده ماده به شرح پیوست، تصویب و به دولت اجازه مبادله اسناد آن داده می شود.

تبصره 1- ارجاع اختلافات موضوع مواد (12) و (13) این موافقتنامه به داوری توسط دولت جمهوری اسلامی ایران منوط به رعایت قوانین و مقررات مربوط است.

تبصره 2- رعایت اصول هفتاد و هفتم (77)، یکصد و بیست و پنجم (125) و یکصد و سی و نهم (139) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در اجرای این موافقتنامه الزامی است.

تبصره 3- رعایت موازین شرعی در سرمایه گذاری های موضوع ماده (1) این موافقتنامه الزامی است.
بسم الله الرحمن الرحيم

**موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری
بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری نیکاراگوئه**

مقدمه:

دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری نیکاراگوئه که از این پس «طرف ها» نامیده می شوند، با علاقمندی به تحکیم همکاری های اقتصادی در جهت تأمین منافع هر دو دولت، با هدف به کارگیری منابع اقتصادی و امکانات بالقوه خود در امر سرمایه گذاری و نیز ایجاد و حفظ شرایط مساعد برای سرمایه گذاری های اتباع طرفها در قلمرو یکدیگر،

و با تأیید لزوم تشویق و حمایت از سرمایه گذاری های اتباع طرف ها در قلمرو طرف دیگر، به شرح زیر توافق نمودند:

ماده 1- تعاریف

از نظر این موافقتنامه معانی اصطلاحات به کار رفته به شرح زیر است:

1- اصطلاح «سرمایه گذاری» عبارت از هر نوع مال و دارایی از جمله موارد زیر است که توسط سرمایه گذاران یک طرف در قلمرو و طبق قوانین و مقررات طرف دیگر (که از این پس طرف سرمایه پذیر خوانده می شود) به کار گرفته شود:

الف) اموال منقول و غیر منقول و نیز حقوق مربوط به آنها.

ب) سهام یا هر نوع مشارکت در شرکت ها.

پ) منافع، عایدات، پول و یا هرگونه مطالبات قابل وصول

ت) حقوق مالکیت معنوی و صنعتی از قبیل حق اختراع، حق اختراع با مدت محدود، طرح ها یا نمونه های صنعتی، علائم و اسامی تجاری و دانش فنی.

ث) حق اکتشاف، استخراج یا بهره برداری از منابع طبیعی.

2- اصطلاح «سرمایه گذاران» عبارت از اشخاص زیر است که در چهارچوب این موافقتنامه در قلمرو طرف دیگر سرمایه گذاری کنند:

الف) اشخاص حقیقی که به موجب قوانین و مقررات هر یک از طرف ها اتباع آن طرف به شمار آیند و تابعیت طرف دیگر را دارا نباشند.

ب) اشخاص حقوقی هر یک از طرف ها که به موجب قوانین و مقررات همان طرف تأسیس شده و مرکز اداره یا مرکز اصلی فعالیتهای اقتصادی آنها در قلمرو طرف مزبور قرار داشته باشد.

3- اصطلاح «عواید» به معنی وجوهی است که به طور قانونی از سرمایه گذاری حاصل شده باشد از جمله سود حاصل از سرمایه گذاری، سود سهام، کارمزد و حق الامتیاز.

4- اصطلاح «قلمرو»:

الف) در مورد جمهوری اسلامی ایران به معنی مناطقی است که تحت حاکمیت یا صلاحیت آن قرار دارد و شامل مناطق دریایی مربوط آن نیز می شود.

ب) در مورد جمهوری نیکاراگوئه به معنی قلمرو جمهوری نیکاراگوئه براساس قانون ملی آن و حقوق بین الملل می باشد.

ماده 2- تشویق سرمایه گذاری

1- هر یک از طرف ها اتباع خود را به سرمایه گذاری در قلمرو طرف دیگر تشویق خواهد کرد.

2- هر یک از طرف ها در حدود قوانین و مقررات خود زمینه مناسب را جهت جلب سرمایه گذاری اتباع طرف دیگر در قلمرو خود فراهم خواهد آورد.

ماده 3- پذیرش سرمایه گذاری

1- هر یک از طرف ها طبق قوانین و مقررات خود نسبت به پذیرش سرمایه گذاری اشخاص حقیقی و حقوقی طرف دیگر در قلمرو خود اقدام خواهد کرد.

2- هر یک از طرف ها پس از پذیرش سرمایه گذاری، کلیه مجوزهایی را که طبق قوانین و مقررات خود جهت تحقق سرمایه گذاری مزبور لازم است اعطا خواهد کرد.

ماده 4- حمایت از سرمایه گذاری

1- سرمایه گذاری های اشخاص حقیقی و حقوقی هر یک از طرف ها در قلمرو طرف دیگر از حمایت کامل قانونی طرف سرمایه پذیر و رفتار منصفانه ای که از رفتار اعمال شده نسبت به سرمایه گذاران خود یا سرمایه گذاران هر کشور ثالث در شرایط مشابه نامساعدتر نباشد، برخوردار خواهد بود.

2- چنانچه یک طرف به موجب معاهده راجع به تأسیس منطقه آزاد تجاری، اتحادیه گمرکی، بازار مشترک، اتحادیه اقتصادی یا هر سازمان اقتصادی منطقه ای دیگر یا به موجب موافقتنامه به صورت کلی یا عمدتاً مربوط به مالیات، مزایای خاصی را به سرمایه گذاران هر کشور ثالثی اعطا کند، آن طرف ملزم به اعطای مزایای مزبور به سرمایه گذاران طرف دیگر نخواهد بود.

ماده 5 - شرایط مساعدتر

قطع نظر از شروط مقرر در این موافقتنامه، شرایط مساعدتری که میان هر یک از طرف ها و سرمایه گذار طرف دیگر مورد توافق قرار گرفته یا قرار گیرد، قابل اعمال خواهد بود.

ماده 6 - مصادره و جبران خسارت

1- سرمایه گذاری های اشخاص حقیقی و حقوقی هر یک از طرف ها توسط طرف دیگر، ملی یا سلب مالکیت نخواهد شد یا تحت تدابیر مشابه قرار نخواهد گرفت، مگر آنکه اقدامات مزبور برای اهداف عمومی، به موجب فرآیند قانونی به روش غیر تبعیض آمیز و در مقابل پرداخت سریع، موثر و کافی غرامت انجام پذیرد.

2- میزان جبران خسارت باید معادل ارزش روز سرمایه گذاری بلافاصله قبل از ملی شدن، سلب مالکیت یا آگاهی از آنها باشد.

ماده 7- زیان ها

سرمایه گذاران هر یک از طرف ها که سرمایه گذاری های آنها به علت مخاصمه مسلحانه، انقلاب یا حالت اضطراری مشابه در قلمرو طرف دیگر دچار خسارت شود، از رفتاری که نسبت به رفتار طرف مزبور با سرمایه گذاران خود یا سرمایه گذاران هر کشور ثالث نامساعدتر نباشد، برخوردار خواهند بود.

ماده 8 - بازگشت و انتقال سرمایه

1- هر یک از طرف ها طبق قوانین و مقررات خود و با حسن نیت اجازه خواهد داد که در مورد سرمایه گذاری های موضوع این موافقتنامه انتقالات زیر به صورت آزاد و بدون تاخیر به خارج از قلمرو آن انجام شود:

الف) عواید،

ب) مبالغ حاصل از فروش و یا تصفیه تمام یا قسمتی از سرمایه گذاری،

پ) حق الامتیازها و حق الزحمه های مربوط به قراردادهای انتقال فن آوری،

ت) مبالغ پرداخت شده به موجب مواد 6 و یا 7 این موافقتنامه،

ث) اقساط وام های مربوط به سرمایه گذاری، مشروط بر آنکه از محل عملکرد سرمایه گذاری پرداخت شود،

ج) حقوق ماهیانه و دستمزدهای دریافتی توسط کارکنان سرمایه گذار که پروانه کار مرتبط با آن سرمایه گذاری در قلمرو طرف سرمایه پذیر را دارا باشند،

چ) وجوه پرداختی ناشی از تصمیم مرجع مذکور در ماده 12.

2- انتقالات فوق باید به ارز قابل تبدیل و به نرخ جاری بر اساس مقررات ارزی زمان انتقال انجام پذیرد.

3- صرفنظر از مفاد این ماده، یک طرف می تواند از طریق اعمال قوانین خود به صورت عادلانه و به روش غیر تبعیض آمیز و با حسن نیت در موارد ذیل - اما محدود به آن نمی باشد - از انتقال جلوگیری یا آن را به تعویق بیندازد:

الف) ورشکستگی، عسر و حرج یا حمایت از حقوق بستکاران،

ب) تخلفات جزائی یا کیفری،

پ) اطمینان از اجرای احکام در رسیدگی های قضائی،

ت) پرداخت مالیات و عوارض،

4- سرمایه گذار و طرف سرمایه پذیر می توانند در خصوص چگونگی بازگشت یا انتقال موضوع این ماده به نحو دیگری توافق کنند.

ماده 9- جانشینی

هر گاه یک طرف یا مؤسسه تعیین شده توسط آن در چهار چوب یک نظام قانونی به لحاظ پرداختی که به موجب یک قرارداد بیمه یا تضمین خطرات غیرتجاری به عمل آورده جانشین سرمایه گذار شود:

الف) جانشینی مزبور توسط طرف دیگر معتبر شناخته خواهد شد،

ب) جانشین، مستحق حقوقی بیش از آنچه سرمایه گذار استحقاق آن را داشته است، نخواهد بود،

پ) اختلافات میان جانشین و طرف سرمایه پذیر بر اساس ماده 12 این موافقتنامه حل و فصل خواهد شد.

ماده 10- رعایت تعهدات

هر یک از طرفها رعایت تعهداتی را که در ارتباط با سرمایه گذاریهای اشخاص حقیقی یا حقوقی طرف دیگر تقبل نموده است، تضمین می نماید.

ماده 11- دامنه شمول موافقتنامه

1- این موافقتنامه در مورد همه سرمایه گذاران و سرمایه گذاری های سرمایه گذاران هر طرف در قلمرو طرف دیگر اعم از اینکه پیش یا پس از لازم الاجراء شدن این موافقتنامه طبق قوانین و مقررات آن پذیرفته شده باشند، اعمال خواهد شد، اما در مورد هر اختلاف یا ادعای مربوط به سرمایه گذاری که قبل از لازم الاجراء شدن این موافقتنامه ایجاد شده، اعمال نخواهد شد.

2- این موافقتنامه در مورد سرمایه گذاری هایی اعمال می شود که به تصویب مرجع صلاحیتدار طرف سرمایه پذیر برسد.

الف) مرجع صلاحیتدار جمهوری اسلامی ایران، سازمان سرمایه گذاری و کمکهای اقتصادی و فنی ایران است یا هر مرجع دیگری که جایگزین آن شود.

ب) مرجع صلاحیتدار جمهوری نیکاراگوئه، کارگروه سرمایه گذاری براساس قانون 344، قانون تشویق سرمایه گذاری خارجی و آئین نامه آن است.

ماده 12- حل و فصل اختلافات میان یک طرف و سرمایه گذار (سرمایه گذاران) طرف دیگر

1- چنانچه اختلافی میان طرف سرمایه پذیر و یک یا چند سرمایه گذار طرف دیگر درباره یک سرمایه گذاری بروز کند، طرف سرمایه پذیر و سرمایه گذار (سرمایه گذاران) مزبور در ابتدا تلاش خواهند کرد که اختلاف را از طریق مذاکره و مشاوره و به صورت دوستانه حل و فصل کنند.

2- چنانچه طرف سرمایه پذیر و سرمایه گذار (سرمایه گذاران) مزبور نتوانند ظرف شش ماه از تاریخ ابلاغ ادعا توسط یک طرف به طرف دیگر به توافق برسند، هر یک از آنها می تواند اختلاف را ارجاع کند به دادگاه صالح طرفی که سرمایه گذاری ها در قلمرو آن انجام شده یا به یک دیوان دآوری موردی براساس قواعد دآوری کمیسیون حقوق تجارت بین الملل سازمان ملل متحد (آنسیترال)، مگر تا حدی که استانداردهای مزبور:

الف) توسط طرفها اصلاح شده باشند یا

ب) توسط داوران اصلاح شده باشند مگر آنکه هر یک از طرف ها در خصوص اصلاحیه پیشنهادی اعتراض کند.

3- هر اختلافی که ابتدا در دادگاه های صالح طرف سرمایه پذیر اقامه شود، تا زمانی که در دست رسیدگی است جز با توافق طرف ها نمی تواند به دآوری ارجاع شود، و در صورتی که منتهی به صدور حکم قطعی شود قابل ارجاع به دآوری نخواهد بود

4- هر اختلافی که به دآوری ارجاع شود، از صلاحیت دادگاه های داخلی مستثنی خواهد بود. با وجود این، مفاد این بند مانع از آن نخواهد بود که محکوم له حکم دآوری برای اجرای آن به دادگاه های داخلی مراجعه کند.

5 - هیئت دآوری با توجه به سایر مواردی که طرف ها توافق نموده اند آئین و محل دآوری را تعیین خواهد نمود.

6 - تصمیمات هیئت دآوری برای طرفها لازم الاتباع خواهد بود. طرفها متعهد می شوند که تصمیمات را براساس قوانین ملی خود به موقع اجراء گذارند. طرف اختلاف می تواند اجرای حکم دآوری را به موجب کنوانسیون نیویورک درخواست نماید.

ماده 13- حل و فصل اختلافات بین طرفها

1- کلیه اختلافات ناشی از اجرا یا تفسیر این موافقتنامه بین طرف ها، ابتدا از طریق مذاکره و به طور دوستانه حل و فصل خواهد شد. در صورت عدم توافق، هر یک از طرف ها می تواند با رعایت قوانین و مقررات مربوط خود، ضمن ارسال اطلاعیه ای برای طرف دیگر، موضوع را به یک هیئت دآوری سه نفره مرکب از دو داور منتخب طرف ها و یک سر داور ارجاع نماید.

2- در صورت ارجاع امر به دآوری، هریک از طرف ها ظرف مدت شصت روز از تاریخ دریافت اطلاعیه نسبت به معرفی یک داور اقدام می کند و داوران منتخب طرف ها ظرف مدت شصت روز از تاریخ آخرین انتخاب، سرداور را تعیین خواهند کرد. چنانچه هریک از طرف ها ظرف مدت مقرر داور خود را تعیین نکند یا داوران منتخب ظرف مدت مذکور در مورد انتخاب سر داور به توافق نرسند، هریک از طرفها می تواند از رئیس دیوان بین المللی دادگستری بخواهد که حسب مورد داور طرف ممتنع یا سر داور را تعیین نماید. سر داور باید در هر صورت تابعیت کشوری را دارا باشد که در زمان انتخاب با طرفها روابط سیاسی دارد.

3- در مواردی که سرداور باید توسط رئیس دیوان بین المللی دادگستری تعیین شود چنانچه رئیس دیوان بین المللی دادگستری از انجام وظیفه معذور یا تبعه یکی از طرف ها باشد، انتصاب توسط معاون رئیس انجام

خواهد شد و چنانچه معاون رئیس نیز از انجام وظیفه مذکور معذور یا تبعه یکی از طرف ها باشد این انتصاب توسط عضو ارشد دیوان که تابعیت هیچیک از طرف ها را نداشته باشد انجام خواهد شد.

4- هیئت داورى با توجه به سایر مواردی که طرف ها توافق نموده اند آئین و محل داورى را تعیین خواهد نمود.

5 - به جز در مواردی که هیئت داورى به نحو دیگری تعیین کند و با توجه به شرایط در هر مورد، هزینه های داورى از جمله حق الزحمه داوران به طور مساوی بین طرف ها تقسیم می شود.

6 - تصمیمات هیئت داورى برای طرفها الزام آور خواهد بود.

ماده 14- اعتبار موافقتنامه

1- این موافقتنامه طبق قوانین و مقررات هر یک از طرف ها به تصویب مراجع صلاحیتدار آنها خواهد رسید.

2- این موافقتنامه سی روز پس از تاریخ ارائه آخرین اطلاعیه هر یک از طرف ها از طریق مجاری دیپلماتیک به طرف دیگر مبنی بر اینکه تشریفات لازم را طبق قوانین و مقررات خود درباره لازم الاجرا شدن این موافقتنامه به عمل آورده است برای مدت ده سال به موقع اجرا گذارده خواهد شد. پس از مدت مزبور این موافقتنامه همچنان معتبر خواهد ماند، مگر آنکه یکی از طرف ها فسخ آن را به طور کتبی به اطلاع طرف دیگر برساند که در این صورت موافقتنامه (6) ماه پس از اعلام مزبور فسخ شده تلقی می گردد.

3- پس از انقضای مدت اعتبار یا فسخ این موافقتنامه، مفاد آن در مورد سرمایه گذاری های مشمول این موافقتنامه برای یک دوره اضافی ده ساله مجری خواهد بود.

4- این موافقتنامه را می توان با موافقت کتبی بین طرفها اصلاح نمود. هر اصلاحیه بخشی جدایی ناپذیر از موافقتنامه خواهد بود و به موجب همان رویه ای لازم الاجرا می گردد که برای لازم الاجرا شدن این موافقتنامه مقرر شده است.

ماده 15- زبان و تعداد متون

این موافقتنامه، مشتمل بر یک مقدمه و پانزده ماده، در دو نسخه به زبان های فارسی، اسپانیولی و انگلیسی تنظیم شده و همه متون از اعتبار یکسان برخوردار خواهند بود. در صورت اختلاف در تفسیر، متن انگلیسی ملاک می باشد.

این موافقتنامه در تهران در 19 مرداد 1398 مطابق با 10 آگوست 2019 به امضای نمایندگان دولتهای جمهوری اسلامی ایران و جمهوری نیگاراگوئه رسید.

از طرف دولت جمهوری نیگاراگوئه
ایوان آدولفو آکوستا مونتالوان
وزیر دارایی و اعتبارات عمومی

از طرف دولت جمهوری اسلامی ایران
فرهاد دژپسند
وزیر امور اقتصادی و دارایی

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده و سه تبصره منضم به متن موافقتنامه شامل مقدمه و پانزده ماده که گزارش آن توسط کمیسیون اقتصادی به صحن علنی تقدیم شده بود، پس از تصویب در جلسه علنی روز چهارشنبه مورخ بیست و پنجم آبان ماه یکهزار و چهارصد و یک مجلس، در تاریخ 1401/9/16 به تأیید شورای نگهبان رسید.

رئیس مجلس شورای اسلامی - محمدباقر قالیباف